

Benim Hayatım

– pozan · 10 Ağustos 2018

BENİM HAYATIM

ben geldim bir şişe daha aç meyhaneci
görmesin gözüm kaldır masamdan boş kadehi
bir müzik çal hüznü kederli dertli
başka türlü çekilmez benim efkarım
yoruldum artık kaderin oyunlarından
usandım bedenimdeki aciz canımdan
gönlüm kırık yürek isyanda kafam duman
sarhoş olup kendimi yerlere atasım var

ben yazı tanımadım ömrümün başı sonu kış
elbisem yamalı saç sakal karışmış
kafam dalgın gözlerimde hüznü bir bakış
tükendim artık takatım kalmadı ağlamaya
neye yararkî saçıma ak düşüp beyazlasa
öyle bıkkınımki hayattan çekip gidesim var

hep canımı yaktı can dediklerim
vefasızca sırtımdan vurdu dost bildiklerim
dokunmasınlar ha düştüm ha düşeceğim
sesimde bir kırıklık gönlümde bir burukluk
dünya yalan ömür fani bedenimde bir soğukluk
her şeyi bırakıp toprak altına giresim var

suskunluğumun kuytusunda inerken zaman
soğuk odamda yüreğim mahpus olur
geceleğim gardiyan
toprağa gömüp zift karası dertlerimi
yerlere serip umutlarımı hayallerimi
yabancı ellere bırakıp yüreğimi
başımı alıp dağlara çıkasım var

zehir oldu hayat gelen gün gidene aratıyor
dilim gitme diyor yurek söz dinlemiyor

kalbim paramparça ılgıt ılgıt kan damlıyor
içimde öksüz sevdam sessiz sessiz ağlıyor
ömrümün baharında başıma kar yağıyor
saçlarımı tek tek yolasım var

düşlerimdeki yolculuğa çıkmak geliyor içimden
bir hatıra dahi bırakmadan maziden
yanımda hiç bir şey alıp götürmeden
anılarımı sevdamı ıssız köşelerde bırakıp
öyle gidilmez işte böyle gidilir deyip
kafama bir kurşun sıkasım var

yıldızlar avutmaya
güneş ısıtmaya yetmiyor artık
ruhum terketti bedenim bitkin ezik
hangi şehire gitsem acılarımın başkenti
dertle dolu hüznle dolu her köşesi
yüreğim kadar sessiz ıssız sokakaları
bana dar gelen bu dünyayı yakasım var

sanki kayıp bir rüyanın ortasındayım
kaç kez yaralandım
kaç kez yenilgiye boyun eğdim
hıçkırıklar boğuyor nefesimi
yıllarca çektim bitiremedim dertlerimi
yüreğim parçalara bölünüyor sanki
küllenmiş azap ateşine bir kibrit çakasım var

çekilmez dert benim yalnızlığım
merhametsiz kaderime benim isyanım
ne kaldiki hayatta keşkelerden başka
şimdi iki damla yaş var gözlerimde
kimselerin haberi olmadan sessizce
kendimi meçhul uçurumlardan atasım var

boğuluyorum içimdeki yangının dumanlarında
sanki kayboldum en tanıdığım sokaklarda
bir melodi çalıyor tek kişilik odamda
notası bestesi yalnızlığımı anlatıyor

her aldığım nefesde canımdan can gidiyor
azraile çatıp ölüm uykusuna yatasım var

M.Özgür Özbek